

תת"ע 2119/07/20 - מדינת ישראל נגד אריאל כרמי, ליאל בירן, לידיה מורדבינקין

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 2119-07-20 מדינת ישראל נ' אריאל כרמי
תת"ע 9788-08-20 מדינת ישראל נ' מורדבינקין
תת"ע 2390-07-20 מדינת ישראל נ' ליאל בירן
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד ששון

נגד

1. אריאל כרמי

2. ליאל בירן

3. לידיה מורדבינקין

הנאשמים ע"י ב"כ עו"ד קרן

הכרעת דין

כנגד הנאשמים נרשמו, ביום 2.12.19, הודעות תשלום קנס (להלן - הדו"חות), בגין עבירות על תקנה 151(א) לתקנות התעבורה, שעניינה, עשיית מעשה, ללא סמכות בדין, הגורם הגבלת/סיכון התנועה בדרך.

על פי עובדות המקרה, נטען כי ביום 2.12.19, בשעה 09:19 לערך, ברחוב פרץ ברנשטיין 7 ברמת גן, הפריעו הנאשמים, לתנועה החופשית בדרך, בגופם, באמצעות יצירת "שרשרת" אנושית ושכיבה על הכביש וזאת במהלך הפגנה.

הנאשמים הגישו בקשה להישפט בגין הדו"חות וטענו, באמצעות בא כוחם, כי מדובר באכיפה בררנית מצדה של משטרת ישראל, ביחס לאירועים דומים של הפגנות ולחילופין, כי לא היה מקום לרשום כנגדם את הדו"חות שבנדון, נוכח עיקרון חופש הביטוי.

לבקשת ההגנה, החליט סגן הנשיא, כבוד הש' נהרי, על איחוד הדיונים בשלושת התיקים, בפני.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

1. ביום 2.12.19, בשעה 08:00 לערך, התקבל דיווח על חסימת הכניסה לחניון כפר המכביה ברמת גן. כוחות משטרה, בפיקודו של ע"ת 2, הגיעו למקום.

2. כ-20 איש לערך והנאשמים ביניהם, שכבו, בכניסה לחניון כפר המכביה, כאשר הם אוחזים זה בזה ובחבל

עמוד 1

המקשר ביניהם וזרועותיהם מושחלות בתוך צינורות קרטון וכן, קשורים בשרשרת נעולה, כשהמפתח אינו בידיהם.

3. ע"ת 2 הודיע למפגינים, לרבות הנאשמים, כי עליהם לפנות את הכניסה, הציע מיקום חלופי לקיום ההפגנה ובהמשך, כרז שוב כי על המפגינים להתפנות ולא-יפנו בכוח. בחלוף מספר דקות, משלא התפנו, החל הליך הפינוי, באמצעות כוחות המשטרה שהיו במקום.

4. המפגינים, לרבות הנאשמים, לא שיתפו פעולה עם הליך הפינוי ואף ניסו להקשות על השוטרים.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מס' 1, רס"ר דודי אביר, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: 3 הודעות תשלום קנס (ת/1 א'-ג'), דו"ח פעולה (ת/2), דיסק מצלמת גוף (ת/3).

עד תביעה מס' 2, רפ"ק רועי בעדני, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/4.

עד תביעה מס' 3, רס"ר יבגני קוזייצב, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/5.

כמו כן, הוגשו בהסכמה, דו"חות פעולה של השוטרים רס"ב דרור גלאי - ת/6, רס"ר דניאל רפאל - ת/7, רס"ר משה מלול - ת/8, רס"ר שי מדינה - ת/9 והודעות הנאשמים - ת/10 א' עד ג'.

פרשת ההגנה

הנאשמים העידו להגנתם, כמפורט בפרוטוקול מיום 3.5.21.

לגרסתם, נכחו במקום וקשרו עצמם זה לזה, בכניסה לחניון, כחלק מפעילות מחאה כנגד משתתפי כנס אנרגיה שהתקיים בכפר המכביה באותו יום ועסק בקידוחי נפט וגז, בדגש על השר יובל שטייניץ.

הנאשם 1 נחקר ומסר, בין היתר, כי במסגרת פעילותם, הם חסמו את הכניסה לחניון כפר המכביה, כך שרכב שרצה להיכנס, היה צריך להיכנס מהנתיב הנגדי. לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם כי, כאשר הבחין בשוטרים מתקדמים לעברם, הבין כי בכוונתם לפנות אותו ואת יתר המפגינים, אך בחר להמתין ולהתפנות בכח.

הנאשם 2 העיד, בין היתר, כי הייתה תנועה דלילה של כלי רכב במקום ולא נגרמה הפרעה לתנועה וכן, מסר כי פונה בכח והוכנס לניידת משטרה. הנאשם נחקר והשיב כי קשר עצמו לאחרים בשרשרת עם מנעול, כחלק מפעילות המחאה ומסר את המפתח לאדם אחר וזאת על מנת לייצר פעולת מחאה אפקטיבית יותר ולשלול מעצמו את היכולת להחליט באם להתפנות.

הנאשמת 3 העידה, בין היתר, כי כלי רכב יכלו להיכנס ולצאת ללא הפרעה והייתה תנועה דלילה במקום. הנאשמת נחקרה והשיבה כי לא נענתה לבקשתו של ע"ת 2, לעבור ולהפגין מול הכניסה, מהטעם שזה היה פוגע באפקטיביות של

המחאה.

דין והכרעה

אתייחס תחילה לטענה המקדמית של אכיפה בררנית, שנטענה על ידי ההגנה.

כעולה מתגובת המאשימה, בהמשך לדיון על פי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, שהתקיים בפני ביום 28.12.20, נמצאו 922 דו"חות, שנרשמו, בין השנים 2017-2020, במחוז תל אביב, בגין עבירות על תקנה 151(א) לתקנות התעבורה, כאשר בבדיקה של 400 דו"חות, שנערכה באופן ידני בהעדר מאגר מידע ממוחשב, נמצאו 70 דו"חות בגין עבירה זו, שנרשמו בנסיבות של הפגנה/מחאה ציבורית כלשהי.

לטעמי, הדבר מעיד על כך שדו"חות בגין תקנה 151(א) נרשמים, באופן שכיח, באירועי מחאה ציבורית ובוודאי שאין מדובר בנתון המלמד על אכיפה בררנית או מקים "הגנה מן הצדק".

בניגוד לנטען בסעיף 24 לסיכומי ההגנה, המאשימה מסרה נתונים מספקים וככל שסברה ההגנה, כי אין די בנתונים שהומצאו, היה עליה להעלות טענותיה בהתאם, במהלך דיוני ההמשך ומשלא עשתה כן, ניתן לראותה כמי שזנחה את הטענה.

לגופן של עבירות, לאחר שבחנתי את הראיות ושמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשמים עברו את העבירות המיוחסות להם בכתבי האישום.

טענות ההגנה כולן, בין במהלך הדיונים והחקירות הנגדיות ובין בסיכומיה, נסמכות על פרשנות סעיף האישום, באספקלריה פלילית גרידא, תוך הפניה לפסקי דין העוסקים בעבירות שונות על חוק העונשין בעוד שבבואנו לדון בעבירות על פקודת התעבורה והתקנות לפיה, יש ליתן משקל בכורה ליסודות העובדתיים של העבירה ואין צורך להוכיח יסוד נפשי. נוכח האמור, לא מצאתי לנכון להתייחס לכל טענות ההגנה, כגון, פרק הזמן שניתן לנאשמים בטרם הפינוי בכח, שכן, אין לכך כל השלכה על העבירות שבנדון, מה גם שאין מחלוקת כי הנאשמים ידעו כי יפוננו בכח ועשו כל שניתן על מנת לעכב ולהקשות על הליך הפינוי.

תקנה 151 (א) לתקנות התעבורה, קובעת "לא יעשה אדם ללא סמכות על פי דין ולא ירשה לאחר לעשות מעשה שיש בו כדי לצמצם, לסכן או למנוע את השימוש הכללי בדרך, להקטין את מהירות הנסיעה המותרת בה או להפריע את התנועה החפשית".

מלשון החוק אנו למדים, כי יסודות העבירה הינם שלושה בלבד - 1. היעדר סמכות על פי דין. 2. צמצום/סיכון/מניעה לשימוש הכללי/הקטנת מהירות הנסיעה/הפרעה לתנועה החופשית, 3. דרך.

כמפורט לעיל, אין מחלוקת בין הצדדים באשר לעובדות המרכזיות של האירוע - הנאשמים לקחו חלק בפעילות מחאה וחסמו/הגבילו את הכניסה מכביש השירות המוביל לחניון כפר המכביה, ללא היתר מבעלי המקום או אישור מגורם רשמי אחר.

הנאשם 1 הודה בפה מלא כי בשל פעולת המחאה, נאלצו כלי הרכב נאלצו לנסוע בניגוד לכיוון המותר, על מנת להיכנס לחניון האמור ובשים לב לכך שהנאשמים היו קשורים זה לזה, הרי שהדבר משליך גם עליהם

וע האופן בו גרמו לחסימה ולו חלקית.

די באמור, כדי לקבוע כי יסודות העבירה התקיימו במלואם - מדובר בדרך, הייתה הגבלה/ חסימה ולא היתה סמכות.

באשר לטענת ההגנה בסעיפים 10-11 לסיכומים, בנוגע לפרשנות המשפטית של המונח "שלא כדין", הרי שפסק הדין אליו הפנה הסנגור, עוסק בסעיף 192 לחוק העונשין ומתייחס לפרשנות של המונח שבנדון בהקשר של התנהגות שהאיסור לגביה מופיע בנפרד, בדין פלילי או אזרחי וברי, כי אין זה המקרה שבפני, בו מופיע האיסור בסעיף החוק עצמו, דהיינו, ההתנהגות והאיסור כרוכים זה בזה ודי למאשימה להוכיח את קיומה של ההתנהגות, על מנת לבסס את האיסור, שהנו חלק אינהרטי מסעיף העבירה.

בסיכומי, התייחס הסנגור לפסקי דין פליליים בלבד: בסעיף 17, עסקין בפסק דין שעניינו התקלות אסורה בניגוד לסעיף 151 לחוק העונשין, בסעיף 18, עסקין בפסק דין שעניינו התפרעות, שידול להתפרעות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בניגוד לסעיפים 152 ו-275 לחוק העונשין ולא ניתן להשליך מהאמור בהם, לגבי המקרה שבנדון.

באשר לטענת ההגנה ל"זוטי דברים", נקבע בפסיקה כי ככלל, אין תחולה להגנה זו בהקשר לעבירות על פקודת התעבורה והתקנות לפיה וזאת בשל האינטרס הציבורי הברור בהסדרת התנועה בדרכים.

בע"פ 1246/99 ידד לוי נ' מדינת ישראל נאמר:

"... אחת המטרות של פקודת התעבורה היא הסדרת התעבורה בדרכים וקביעת כללים לשימוש בדרכים על-ידי עוברי דרך - הולכי רגל ונוהגי רכב. פקודת התעבורה והתקנות לפיה, קבעו נורמות כללי התנהגות - למכביר - רבות ומגוונות. חלקם מכונן להתנהגות בדרך וחלקם כלול בפרקים הנוגעים להכשרת נהגים, כשירות כלי רכב, בטיחות בדרכים ועוד...לא נוכל לומר, כי הכללים האמורים הם זוטי דברים בגלל אופיו של המעשה ומהותו, מכיוון שגם דברים קלי ערך, כמו החניית רכב בדרכים, עשויים להיות מסוכנים בנסיבות מסוימות של המקרה..

בע"פ 1114/98 ג'מיל קאסם נ' מדינת ישראל נאמר:

"יאמר מיד שטענת המערער כי מעשה העבירה שיוחס לו הוא זוטי דברים אין בה כל ממש, שכן, כל תקנות התעבורה, הן בבחינת פרטים קטנים, אשר התמונה הכוללת שלהן המסדירה את אינטרס הציבור והפרטים להשתמש בדרך הציבורית בלי שיפגעו זה בזה בתוך התחשבות מירבית באינטרסים של כולם. כל תקנה ותקנה היא פרט זוטא בפסיפס הכללי והרחב של פקודת ותקנות התעבורה ולכן אי אפשר לטעון שפרט זה או אחר בתקנות התעבורה הוא "זוטי דברים".

אין מחלוקת כי הנאשמים לא שיתפו פעולה עם הליך הפינוי וגם לשיטתם, עשו כל שניתן על מנת להקשות על השוטרים ו"לייצר מחאה אפקטיבית".

אין ספק כי יש חשיבות לפעולות מחאה ציבורית ולעקרונות היסוד המגולמים בה, אך הוסכם כי לנאשמים ניתנה האפשרות למחות במקום סמוך, מבלי לחסום/להגביל את תנועת כלי הרכב, אך הם סירבו לעשות כן. דהיינו, לנאשמים הייתה האפשרות לאזן באופן שקול בין האינטרסים המנוגדים - הפגנה ומחאה ציבורית, אל מול התנועה החופשית בדרך, אך הם בחרו שלא לעשות כן.

במכלול הנסיבות, הסתפקה המאשימה ברישום דו"חות תעבורה לנאשמים, בגין אישום קל יחסית ונמנעה מלהמשיך נגדם בהליכים פליליים ומכאן, שלא ניתן, לטעמי, לומר כי נהגה בנאשמים בחומרה.

מכל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשמים עברו את העבירות המיוחסות להם בכתבי האישום.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשפ"א, 24 יוני 2021, במעמד הצדדים